

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการดำเนินงานของฝ่ายปกครองตามทัศนะของผู้บริหารและครู โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี ผู้วิจัยจะได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า โดยกำหนดเนื้อหาสาระตามลำดับดังนี้

1. งานปกครองนักเรียน
2. หลักการและแนวทางในการดำเนินงานปกครองนักเรียน
3. บทบาทของอาจารย์ฝ่ายปกครอง
4. จิตวิทยาวัยรุ่น
5. โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดกาญจนบุรี
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานปกครองนักเรียน

ความหมายของงานปกครองนักเรียน

งานปกครองนักเรียนเป็นงานที่สำคัญงานหนึ่งของการบริหารโรงเรียน ซึ่งจะส่งผลไปถึงการพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียน สร้างเสริมนักเรียนให้มีความประพฤติดีมีระเบียบวินัย มีคุณธรรมและจริยธรรมพร้อมที่จะเจริญเติบโตเป็นพลเมืองดีของประเทศชาติต่อไปในอนาคต การปกครองนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา นับว่าเป็นภาระหนัก เพราะเป็นการปกครองเด็กวัยรุ่น ซึ่งร่างกาย จิตใจ และอารมณ์มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เป็นวัยที่สำคัญยิ่งในชีวิตที่จะนำไปสู่ความสำเร็จหรือล้มเหลวได้ จึงมีผู้ให้ความหมายของงานปกครองนักเรียน ดังนี้

กรมสามัญศึกษา (2530. หน้า 3) งานปกครองนักเรียน หมายถึง งานส่งเสริมพัฒนา ควบคุม และแก้ไขความประพฤติของนักเรียนให้อยู่ในระเบียบวินัยก่อให้เกิดความสงบเรียบร้อย ในการอยู่ร่วมกัน เพื่อสนับสนุนกิจกรรม การเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร

เสริมวิทย์ ศุภเมธี (2531. หน้า 2) งานปกครองนักเรียน คือ การจัดสวัสดิการ การให้บริการ และการควบคุมดูแล ซึ่งสถาบันการศึกษาจัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนนักศึกษา โดยคำนึงถึงหลักวิชาการว่าด้วยงานกิจการนักเรียนนักศึกษาจะมีฝ่ายกิจการนักเรียนหรือเรียกชื่ออย่างอื่นในลักษณะงานที่เกี่ยวข้องกับผู้รับผิดชอบ เพื่อให้การบริหารงานด้านกิจกรรมนักเรียน เพื่อการพัฒนานักเรียนนักศึกษาให้มีชีวิตอยู่ในสถาบันในสังคมได้อย่างมีความสุข

กิตติมา ปรีดีดีล (2532. หน้า 170) ได้ให้ความเห็นว่า การปกครองนักเรียน หมายถึง การปกป้องคุ้มครอง ดูแลรักษา รวมทั้งให้การอบรมศีลธรรมจรรยา มารยาทอันดีงามแก่นักเรียน และให้นักเรียนสามารถปกครองตนเองได้ด้วย การปกครองนักเรียนจะเป็นไปด้วยดีทางโรงเรียนควรจะต้องมีระเบียบวินัยเป็นแนวทางปฏิบัติ

วิศิษฐ์ หมายดี (2541. หน้า 23) งานปกครองนักเรียน คือ งานเกี่ยวกับการป้องกัน แก้ไข พัฒนาและส่งเสริมพฤติกรรมของนักเรียน รวมทั้งสร้างความอบอุ่นให้แก่นักเรียน และการดูแลพฤติกรรมนักเรียนให้เป็นไปในแนวทางที่พึงประสงค์

สรุป งานปกครองนักเรียน คือ งานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกัน ควบคุม แก้ไข และส่งเสริมพฤติกรรมของนักเรียนเป็นไปในทิศทางที่พึงประสงค์ โดยอาศัยกระบวนการ และการจัดการที่ดี เพื่อส่งผลให้นักเรียน มีการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคมและมีความสุข ตลอดระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในโรงเรียน

จากเอกสารคู่มือการปกครองนักเรียนโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา (เดิม) กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2530 (กรมสามัญศึกษา, 2530) จำแนกเป็น 9 ด้าน ดังนี้

1. ด้านแผนงานและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับฝ่ายปกครอง
2. ด้านการดูแลและให้ความอบอุ่นแก่นักเรียน
3. ด้านการแก้ไขปัญหาและควบคุมความประพฤตินักเรียน
4. ด้านการช่วยเหลือแก้ปัญหาการเรียนของนักเรียน
5. ด้านการวิเคราะห์ปัญหาของนักเรียนเป็นรายบุคคล
6. ด้านความร่วมมือกับหน่วยงานทั้งในและนอกโรงเรียนเพื่อติดตามความประพฤติ

นักเรียนกำลังเรียน

7. ด้านการประสานงานกับผู้ปกครอง
8. ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาของการติดยาเสพติด และการมั่วสุมในแหล่ง

อบายมุข

9. ด้านการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนาและวัฒนธรรม

หลักการและแนวทางในการดำเนินงานปกครองนักเรียน

หลักการและแนวทางในการปกครองนักเรียน กรมสามัญศึกษาได้ตระหนักถึงปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติงานปกครองนักเรียน จึงได้ให้หลักการและแนวทางไว้ดังนี้

กรมสามัญศึกษา (2532. หน้า 20 – 23) ได้ให้หลักการแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการบริหารงานปกครองนักเรียน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ลักษณะงานปกครองนักเรียน

งานปกครองเป็นงานหนึ่งของการบริหารโรงเรียนที่ส่งผลไปถึงการพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียน สร้างเสริมให้มีความประพฤติ มีระเบียบวินัย มีคุณธรรม และจริยธรรม พร้อมทั้งจะเจริญเติบโตเป็นพลเมืองดีของประเทศชาติต่อไปในอนาคต งานปกครองนักเรียนจึงเป็นงานส่งเสริม พัฒนา ควบคุม และแก้ไขความประพฤติของนักเรียนให้อยู่ในระเบียบวินัย ก่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยในการอยู่ร่วมกันของนักเรียน เพื่อให้กิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และพัฒนานักเรียนให้มีคุณธรรมอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรในเรื่องต่อไปนี้ คือ

1.1 ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม การไม่เบียดเบียนผู้อื่น การมีวินัยในตัวเอง ความรับผิดชอบต่อตัวเอง ครอบครัวและสังคม

1.2 การเคารพต่อกฎหมายและพฤติกรรมในสังคม รู้จักทำงานเป็นหมู่คณะ มีความสามัคคี รู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวม รู้จักแก้ปัญหาด้วยสันติวิธีอย่างมีหลักการและเหตุผล ใช้เสรีภาพของตนเองในทางสร้างสรรค์บนรากฐานแห่งกฎหมายจริยธรรม

1.3 ความภูมิใจในความเป็นไทย การเสียสละเพื่อส่วนรวม มีความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์ มีความรู้และเลื่อมใสในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย ตลอดจนการร่วมกันธำรงรักษาความปลอดภัย และความมั่นคงของประเทศชาติ

2. ขอบข่ายของงานปกครองนักเรียน

งานปกครองนักเรียนมีขอบข่ายความรับผิดชอบในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.1 ควบคุมดูแลนักเรียนด้านความประพฤติ และการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับที่กำหนดไว้ด้วยการป้องกันไม่ให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

2.2 เสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมที่เหมาะสมให้แก่นักเรียนและส่งเสริมให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้พัฒนายิ่งขึ้น

2.3 รักษาความปลอดภัยและดูแลสุขภาพของนักเรียน

2.4 รักษาความสงบเรียบร้อยในโรงเรียน

2.5 ดูแลรักษาทรัพย์สินของทางราชการ

แนวคิดและความเชื่อเกี่ยวกับงานปกครองนักเรียน (กรมสามัญศึกษา, 2530 หน้า 2) ได้ให้แนวความคิดทางจิตวิทยาในเรื่องพฤติกรรมของมนุษย์ 3 ข้อ ซึ่งใช้เป็นแนวทางในงานปกครองนักเรียน คือ

1. พฤติกรรมของคนสามารถพัฒนาไปสู่เป้าหมายที่พึงประสงค์ได้โดยอาศัยแรงจูงใจจากภายในและภายนอกกระตุ้นให้คนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้
2. ทุกคนปรารถนาจะเป็นคนดี เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น แต่การได้รับการตอบสนองที่ต่างกัน ทำให้คนมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันด้วย
3. มนุษย์มีความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งมีผลมาจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ดังนั้น การพัฒนาพฤติกรรมจำเป็นต้องได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างกันด้วย

ตามแนวความคิดดังกล่าว จะเห็นได้ว่า งานปกครองนักเรียน หรือการสร้างลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน ควรใช้วิธีการต่าง ๆ อาศัยหลักจิตวิทยา เพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียน และความแตกต่างของแต่ละบุคคล โดยไม่มุ่งจะใช้ระเบียบ ข้อบังคับเพียงอย่างเดียว

บทบาทของอาจารย์ฝ่ายปกครอง

ความหมายของบทบาทนั้น มีผู้ให้ความหมายไว้มากมาย ดังนี้
 สุรพล พุฒคำ (2522, หน้า 19) ให้ความหมายของบทบาทไว้ว่า บทบาทหน้าที่เป็นของคู่กัน ซึ่งกำหนดควบคู่กับตำแหน่งที่บุคคลนั้น ๆ จะได้รับ บทบาทเป็นเงื่อนไขที่บุคคลผู้ดำรงตำแหน่งนั้นต้องทำรวมทั้งสิทธิต่างๆ ที่ได้รับพร้อมกับตำแหน่ง ซึ่งเป็นสิทธิและหน้าที่ที่จะต้องไปเกี่ยวข้องกับผู้อื่น ดังนั้น บทบาทจึงมีความหมายแยกได้สองส่วน คือ

1. บทบาทที่ได้รับมาพร้อมตำแหน่ง เป็นบทบาทที่เกิดมาพร้อมตำแหน่ง เมื่อบุคคลดำรงตำแหน่งใด ก็จะต้องแสดงบทบาทตามกฎหมาย ระเบียบ ภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบ และสิทธิกำหนดไว้เป็นบรรทัดฐาน
2. บทบาทที่เป็นความหวังของผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นบทบาทที่ผู้เกี่ยวข้องคาดหวังว่า บุคคลที่เข้าไปดำรงตำแหน่งนั้นจะต้องมีแบบแผน พฤติกรรมอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจจะตรงกับแบบแผนที่กำหนดไว้

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2523, หน้า 167) กล่าวถึง บทบาทไว้ว่า บทบาท หมายถึง การแสดงพฤติกรรมของบุคคลที่ดำรงตำแหน่ง ความมีสิทธิและหน้าที่ของตำแหน่ง การแสดงบทบาทตามตำแหน่งที่บุคคลครองอยู่นั้นถือว่าเป็นบทบาทจริง (Actual Role) ซึ่งยึดถือตามนัย

สิทธิ และหน้าที่ของตำแหน่ง และสอดคล้องกับค่านิยมและบรรทัดฐาน (Value and Norms) ของสังคมการแสดงบทบาทตามตำแหน่งย่อมมีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับบุคคลในสังคม บุคคลที่เกี่ยวข้องย่อมมีความมุ่งหวัง หรือมีความคาดหวังในบทบาทที่ผู้สวมตำแหน่งจะแสดง ซึ่งเรียกว่า บทบาทที่มุ่งหวัง (Expectation Role)

อาร์วิกเซอร์สท์ และบลูคาเคน (Hoyle, 1969. p. 6 citing Harvighurst & Neugarten, 1962.) ให้ความหมายของบทบาทไว้ว่า บทบาท หมายถึง พฤติกรรมที่เหมือนกันของบุคคลที่ดำรงตำแหน่งเดียวกันหรืออยู่ในสังคมเดียวกัน นอกจากนั้นยังมีความหมายรวมถึงแผนพฤติกรรมที่ผูกพันหรือขึ้นอยู่กับความคาดหวังของสมาชิกอื่นๆ ในสังคมด้วย

จากแนวคิดของบุคคลต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า บทบาท คือ พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกมาในการปฏิบัติงานตามหน้าที่หรือตำแหน่งที่มีอยู่ โดยที่บุคคลอื่นรู้เห็นซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นอาจจะตรงกับความต้องการของผู้ที่เกี่ยวข้องหรือไม่ก็ได้

บทบาทของอาจารย์ฝ่ายปกครองที่จะทำงานด้านการปกครองโดยเฉพาะในโรงเรียนได้เป็นผลสำเร็จนั้น จากคู่มือครูความรู้พื้นฐานในการปกครองนักเรียน อาจารย์ฝ่ายปกครองควรจะมีบทบาทดังต่อไปนี้ คือ

1. ต้องมีการจัดระบบการปกครองภายในเรื่องการดูแลความประพฤตินักเรียนให้มีประสิทธิภาพ เช่น มีคณะทำงานประกอบด้วยครูและนักเรียนที่จะทำงานให้ครูผู้ปกครอง
2. พยายามอบรมนักเรียนให้เข้าใจสิทธิหน้าที่ในฐานะเป็นนักเรียนเยาวชนของชาติ รู้จักหน้าที่ สิทธิและหน้าที่ในฐานะที่เกิดมาเป็นไทย
3. ส่งเสริมการจัดกิจกรรมที่สนับสนุนสร้างสมรึกษาเอกลักษณ์ของไทย ฝึกนิสัยนักเรียนให้เป็นคนมัธยัสถ์ ขยัน อดทน มีความรับผิดชอบต่อนตนเอง ต่อครอบครัว และต่อสังคม
4. พยายามปกครองนักเรียนโดยใช้หลักพระคุณมากกว่าพระเดช และอย่างมีธรรมะ ประจำใจหรือใช้ระบบพ่อแม่ปกครองลูกให้ความเห็นใจและเข้าใจนักเรียน
5. เมื่อนักเรียนผิดพลาดอย่าใช้การลงโทษการซ้ำเติม เพื่อเป็นการแก้ปัญหา ควรหาวิธีอื่นๆ ก่อนการลงโทษให้เป็นวิธีสุดท้าย
6. อาจารย์ฝ่ายปกครองควรจะเป็นผู้ที่เก็บความลับเก่ง อย่าถือว่าเป็นผู้กุมความลับแล้วใช้เรื่องนี้ข่มขู่นักเรียน
7. ควรพยายามศึกษานักเรียนแต่ละคนอย่างใกล้ชิด สร้างความเชื่อถือให้กับเด็ก ควรพยายามทำตัวเป็นที่ปรึกษามากกว่าเป็นผู้ควบคุม

8. อาจารย์ฝ่ายปกครองควรจะมีการประสานงานอย่างใกล้ชิดกับครูแนะแนว ครูที่ปรึกษา ครู Home-Room ครูประจำวิชา เพื่อผลในการศึกษานักเรียน

เสรี ลาขโรจน์ (2531. หน้า 133) ได้กล่าวถึง ผู้ปฏิบัติงานในหน้าที่ฝ่ายปกครองไว้ว่า วัตถุประสงค์ของหน่วยงานปกครองมีไว้เพื่อดูแลนักเรียนแทนบิดามารดา ตลอดระยะเวลาที่อยู่ในโรงเรียน ฝ่ายปกครองต้องเฝ้าดูแลให้นักเรียนมีชีวิตอยู่ในโรงเรียนภายใต้ระเบียบวินัยที่กำหนดไว้อย่างมีความสุขพอสมควร จะต้องรับภาระทั้งการป้องกันแก้ไขและส่งเสริมพฤติกรรมของนักเรียนให้บรรลุเป้าหมายและอุดมการณ์ของโรงเรียนที่วางไว้ คณะครูผู้ปกครองไม่ใช่เพียงเลี้ยงที่จะทำหน้าที่เป็นตำรวจ ยามรักษาการณ์หรือผู้พิพากษาที่จะต้องคอยเฝ้าไล่จับ หรือตัดสินลงโทษนักเรียนแต่เพียงอย่างเดียว

บทบาทของอาจารย์ฝ่ายปกครองที่มีต่อผู้บริหารโรงเรียนและอาจารย์

การปกครองนักเรียนจะบรรลุวัตถุประสงค์ในการป้องกัน แก้ไขและพัฒนาพฤติกรรมนักเรียนได้ ต้องอาศัยความร่วมมือจากหลาย ๆ ฝ่ายทั้งหน่วยงานภายในโรงเรียนและนอกโรงเรียน บทบาทของอาจารย์ฝ่ายปกครองต้องเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กัน ดังที่ (เสรี ลาขโรจน์, 2531. หน้า 137) ได้กล่าวถึง ลักษณะความสัมพันธ์ของหน่วยงานนั้นจะเห็นว่าปฏิบัติการแนวหน้า คือ งานปกครอง งานแนะแนว และงานวิชาการ ผู้ปฏิบัติงานในสามฝ่ายนี้ จะต้องทำงานคลุกคลีกับนักเรียนสูงมาก จะต้องร่วมมือประสานงานและทำงาน มุ่งไปสู่จุดหมายเดียวกัน คือ มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพที่แต่ละคนมี นั่นคือ จะต้องพยายามออกแรงกาย แรงความคิดผลักดันนักเรียนให้เคลื่อนไปสู่จุดหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้โดยเฉพาะงานปกครองกับงานแนะแนวจะต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมากกว่าฝ่ายอื่น หัวหน้าสถานศึกษาจึงควรกำหนดให้ฝ่ายแนะแนวกับฝ่ายปกครองจัดโครงการกิจกรรมหรือ ทำแผนปฏิบัติการร่วมกัน เช่น การปฐมนิเทศนักเรียน การจัดโครงการอบรมและพัฒนาบุคลิกภาพ การพิจารณาสงเคราะห์นักเรียน การติดตามช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหา รวมไปถึงการพบปะผู้ปกครองและการเยี่ยมเยียนนักเรียนที่บ้านด้วย

จากคู่มือการปกครองนักเรียนของกรมสามัญศึกษา ได้กล่าวถึง ความสัมพันธ์ระหว่างคณะกรรมการฝ่ายปกครองกับผู้บริหารโรงเรียนไว้ว่า เป็นที่ปรึกษาของผู้บริหารโรงเรียน ในด้านการให้ข้อมูล ข้อเสนอแนะ เพื่อกำหนดเป็นนโยบายในการป้องกัน แก้ไขและพัฒนากิจกรรมนักเรียน ตลอดจนให้ข้อมูลเพื่อประกอบการวินิจฉัยของผู้บริหารโรงเรียน (กรมสามัญศึกษา, 2530. หน้า 34) และจากเอกสารเล่มเดียวกันนี้ ได้กล่าวถึงงานปกครองกับความสัมพันธ์กับหน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้อง คือ ครู อาจารย์โรงเรียนไว้ดังนี้

1. ฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอนแต่ละรายวิชานอกจากจะสอนเน้นด้านความรู้ในวิชานั้น ๆ แล้วยังจำเป็นต้องปลูกฝังความเป็นผู้มีระเบียบวินัย ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การรักษาความสะอาด และคุณธรรมอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับการวางตนในสังคมไทยด้วย ดังนั้น ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีข้อมูลด้านพฤติกรรมนักเรียนไว้เพื่อร่วมมือกับฝ่ายปกครอง โดยเฉพาะคะแนนที่ประเมินด้านจิตพิสัย ควรเก็บรวบรวมเป็นข้อมูลจากครูผู้สอนเพื่อประโยชน์ในการป้องกัน แก้ไขและพัฒนาความประพฤตินักเรียนได้เป็นอย่างดี

2. ฝ่ายธุรการ สามารถให้การสนับสนุนงานปกครองในด้านการเบิกจ่ายพัสดุครุภัณฑ์ การซ่อมแซมบำรุงรักษา รวมทั้งสวัสดิการต่าง ๆ นอกจากนี้ยังสามารถเป็นที่ปรึกษาในด้านการเบิกจ่ายเงินให้ถูกต้องตามระเบียบ เพื่อความสะดวกต่อการดำเนินงานตามโครงการฝ่ายปกครอง

3. ฝ่ายบริการ งานที่จัดให้อยู่ในความรับผิดชอบของฝ่ายบริการ เช่น งานอนามัย โรงเรียน งานโภชนาการ งานแนะแนว งานกิจกรรมนักเรียนและการควบคุมดูแลงานภารโรง สามารถให้การสนับสนุน และส่งเสริมงานปกครองได้เป็นอย่างดี เช่น ฝ่ายบริการ สามารถจัดโครงการรักษาความสะอาด โครงการประหยัดไฟ รักษาทรัพยากรของโรงเรียน และฝ่ายนี้ยังสามารถสนับสนุนด้านบุคลากรการจัดคนงานภารโรง ช่วยงานตามที่ฝ่ายปกครองขอความช่วยเหลือ

จิตวิทยาวัยรุ่น

วัยรุ่นมักมีข้อขัดแย้งกับผู้ใหญ่มากยุคทุกสมัย ผู้ใหญ่วันนี้ก็เคยผ่านวัยรุ่นและเคยมีการขัดแย้งกับผู้ใหญ่มาก่อนเหมือนกัน วัยรุ่นวันนี้เมื่อเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้าก็ย่อมจะมีข้อขัดแย้งกับคนรุ่นหลังที่จะตามมา ด้วยข้อขัดแย้งระหว่างวัยเป็นเรื่องธรรมดา เพราะชีวิตจิตใจและประสบการณ์ของคนแต่ละวัยไม่เหมือนกัน ปัญหาสำคัญอยู่ที่ถ้าคนแต่ละวัยเข้าใจและกันแล้ว ข้อขัดแย้งนั้นจะไม่ลุกลาม จนกลายเป็นปัญหารุนแรงระหว่างบุคคลและสังคมได้

เมื่อคนเราผ่านวัยเด็ก พออายุย่างเข้า 12-19 ปี ก่อนหรือหลังนี้เล็กน้อยจะเรียกว่าวัยรุ่น วัยรุ่นมักถูกมองว่า เป็นวัยที่สับสนวุ่นวายและวัยแห่งความตึงเครียด ต้องการความเข้าใจเป็นอันดีจากบุคคลรอบข้าง(แต่ตัววัยรุ่นเองมักไม่พยายามเข้าใจ) วัยรุ่นเป็นวัยที่เต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและความนึกคิด ฉะนั้นวัยรุ่นจึงต้องการให้คนหรือ ครอบครัวเข้าใจพวกเขา ซึ่งจะช่วยกล่อมเกล้าให้พัฒนาต่อไปอย่างเหมาะสม (กิตติกร มีทรัพย์, 2527. หน้า 20 – 22)

การเปลี่ยนแปลงในวัยรุ่น มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย ความคิด จิตใจ อารมณ์และสังคม ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จะเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การที่มักได้ยินผู้ใหญ่ พูดติตติปากอยู่เสมอว่า “ผลอไปเดียวเดียวเป็นหนุ่มเป็นสาวกันแล้ว” การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้ ทำให้วัยรุ่นรู้สึกเคอะเขินและไม่มั่นใจในตนเองอยู่บ้างในระยะแรกๆ เพราะไม่คุ้นเคย อย่างไรก็ตาม วัยรุ่นหญิงจะเจริญเร็วกว่าชายประมาณ 1 ปี แต่จะชะลอการเจริญเร็วกว่าชาย เล็กน้อย เมื่ออย่างเข้าวัยรุ่นตอนปลายช่วงอายุ 17 – 19 ปี เพราะร่างกายเปลี่ยนแปลงดังกล่าว วัยรุ่นจึงต้องการใช้พลังทางร่างกายอย่างเหมาะสม เช่น การออกกำลังกาย เกมกีฬาต่าง ๆ กับกลุ่มคนวัยเดียวกัน อันเป็น สิ่งจำเป็นเพื่อความเข้มแข็งของร่างกายและการสร้าง มนุษย์สัมพันธ์กับผู้อื่นด้วย วัยรุ่นไทยจำนวนมากไม่มีโอกาสศึกษาสูงขึ้น ต้องทำงานมาเลี้ยงชีพ หรือช่วยพ่อแม่ด้วย วัยรุ่นต้องการอาหาร การพักผ่อนอย่างเหมาะสมและเพียงพอ จริงอยู่แม้ ร่างกายวัยรุ่นจะแข็งแรง แต่ก็ต้องใช้พลังงานมากในกิจกรรมหรือการทำงานตลอดวัน ความต้องการมีเสรีภาพส่วนตัว มีที่ทางเป็นสัดส่วนของตนเองโดยคนอื่นไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวมากนัก บางครั้งเป็นสิ่งจำเป็นอีกอย่างหนึ่งที่ผู้ใหญ่ต้องเข้าใจและจัดทำให้ตามสมควร อาจเป็นห้องหนึ่ง หรือมุมหนึ่งก็ได้

2. การเปลี่ยนแปลงทางความคิด จิตใจ อารมณ์และสังคม ความรู้สึกนึกคิดของวัยรุ่น ก็เปลี่ยนแปลงรวดเร็วไม่คงที่ เช่น จะสนใจสิ่งแวดลอมหลาย ๆ ด้าน ทั้งอ่านหนังสือ ดูภาพยนตร์ ฟังดนตรี เล่นกีฬา สนใจเพศตรงข้าม ถกเถียงปัญหาต่าง ๆ แล้วนำสิ่งนั้น ๆ มาเป็นแนวทาง ในการนึกคิดและอุดมคติของตน ฉะนั้นบทเรียนหรือการงานที่มอบหมายควรจะค่อนข้างยาก ลำบากและท้าทาย เพื่อจะได้ฝึกฝนในการใช้ความคิด รู้จักควบคุมอารมณ์และควรจะเป็นเรื่อง แปลก ๆ ใหม่ ๆ เพื่อกระตุ้นความสนใจ เหตุเพราะความคิดและอารมณ์เปลี่ยนแปลงรวดเร็วนี้ บางครั้งวัยรุ่นจะแสดงท่าทีสุดสัแบบหัวชนฝาและบ่อยครั้งก็มักจะพ่ายแพ้อย่างไม่เป็นท่า หรือบางครั้งดูหนักแน่นเอาจริงเอาจังแต่หลายครั้งก็โลเลไม่แน่ใจ ซึ่งจะเห็นได้ในช่วงที่จะจบชั้น มัธยมศึกษาและเรียนต่อสูงขึ้นไป ความคิดจะเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา โดยมีแนวโน้มจะคล้อย ตามบุคคล รอบข้างได้ง่าย ๆ เช่น ตัดสินใจเลือกเรียนหรือเลือกงานตามเพื่อนและบางครั้ง มีปัญหาตามมาจากภายหลังว่าเรียนไม่ได้หรือไม่ชอบ

วัยรุ่นระยะต้น ๆ (อายุ 12-15 ปี) มักต้องการเป็นตัวของตัวเองสูงมาก เป็นคนประเภท อยากรู้อยากเห็นไปทุกอย่าง ชอบตั้งคำถามแปลกๆ (ซึ่งดูคล้ายๆ เจ้าปัญหาและขวางโลก) ผู้ใหญ่ต้องให้ความสนใจและแนะนำให้ถูกทาง ควรเปิดโอกาสให้ถกเถียงปัญหากันในกลุ่ม

วัยเดียวกัน เด็กจะค่อย ๆ เข้าใจตนเองและรู้จักผู้อื่นดีขึ้น การสนับสนุนในกิจกรรมกลุ่มจะเป็นประโยชน์ต่อวัยรุ่นทุกกระยะไม่ว่าจะกลุ่มเพศเดียวกันหรือต่างเพศ เพราะจะช่วยวัยรุ่นให้มีความคุ้นเคยในการสร้างสัมพันธภาพที่ดีทางสังคม รู้จักรับผิดชอบต่อกัน เรียนรู้การคบเพื่อนต่างเพศได้โดยไม่เก้อเขิน แต่ควรเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์หรือพักผ่อนหย่อนใจ โดยวัยรุ่นมีอิสระพอควรในกลุ่มกิจกรรมนั้น ๆ กลุ่มกิจกรรมดังกล่าวควรอยู่ในสายตาผู้ใหญ่หรือผู้ใหญ่ให้ข้อเสนอแนะแต่ไม่ใช่คอยจับตาหรือควบคุม

ความสนใจเพื่อนต่างเพศเป็นเรื่องที่สำคัญ ซึ่งมักเกิดจากกิจกรรมกลุ่มโดยวัยรุ่นเริ่มสนิทสนมกันเกิดการยอมรับ นำไปสู่ความรู้สึกว่าตนมีคุณค่าในสังคมและนำไปสู่ความรักฉันท์คู่สาว ต่อคำถามที่ว่า วัยรุ่นควรมีคนรักหรือไม่ คำตอบก็คือ มีได้ แต่วัยรุ่นพึงสำนึกถึงความรับผิดชอบของตน รู้จักบทบาทของตน ว่าเป็นอะไรและกำลังทำอะไรอยู่ พึงรู้จักตั้งอารมณ์ที่รุ่มร้อนของตน เมื่อมีปัญหาเรื่องนี้ควรปรึกษาพ่อแม่ (พ่อแม่ก็ควรเต็มใจจะให้คำแนะนำด้วยความเห็นอกเห็นใจด้วย)

ความต้องการทางอารมณ์ วัยรุ่นต้องการเป็นอิสระ ขณะเดียวกันก็ต้องการความช่วยเหลือจาก ผู้ใหญ่ (พ่อแม่ ครู ผู้ปกครอง) ด้วยความรัก พึงความคิดเห็น เปิดโอกาสให้ลูกๆ หรือนักเรียนเล่าประสบการณ์ของตนให้ฟัง (แม้กับลูกสาว พ่อกับลูกชาย) ทั้งสองฝ่ายจะเข้าใจกันได้ด้วยดี ควรให้ความเอาใจใส่ ไม่เข้มงวดกดขี่จนเกินไปแต่ก็ไม่ทอดทิ้ง เพื่อให้เด็กมีประสบการณ์สามารถเลือกคิดและตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง

โดยสรุป วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความเปลี่ยนแปลงหลายประการ เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ค่อนข้างรวดเร็ว วัยรุ่นต้องการแรงสนับสนุน การพัฒนาการทางร่างกาย ความรู้สึกนึกคิด จิตใจ อารมณ์และสังคม ทั้งที่บ้านและโรงเรียน เพื่อเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในภายหน้า ปัญหาที่พบบ่อยในวัยรุ่น ได้แก่ อยากเป็นผู้ใหญ่ ยุติการเป็นผู้รับตลอดกาล อยากเป็นตัวของตัวเอง มีอิสระที่จะตัดสินใจอะไร ๆ ตามความต้องการ ไม่อยากให้ใครบังคับหรือมากำหนดกฎ ระเบียบต่าง ๆ ชอบทำอะไรตามใจตนเอง ลังเลไม่แน่ใจ ต้องการยอมรับจากเพื่อน มีปฏิภยารุนแรง เนื่องจากความแตกต่างจากเพื่อน เช่น เกี่ยวกับฐานะครอบครัวหรือในร่างกาย ซึ่งก่อให้เกิดปมด้อย ต้องการความเด่นและเป็นที่ยอมรับของเพื่อนฝูง การระบายอารมณ์ เช่น ก้าวร้าว รุนราน หรือสมยอมเกินไป เก่งว่าจะไม่เป็นลูกผู้ชายพอ กลัวถูกเรียกว่าใจไม่สู้ ไม่กล้าหรือหน้าตัวเมีย ความรู้สึบบ่นเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของตัวเอง

โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดกาญจนบุรี

ในจังหวัดกาญจนบุรี มีโรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 33 โรงเรียน โรงเรียนแบ่งออกเป็น 3 ขนาด คือ โรงเรียนขนาดใหญ่ ได้แก่ โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย โรงเรียนท่ามะกาพิทยาคม โรงเรียนวิสุทธิรังษีจังหวัดกาญจนบุรี โรงเรียนเทพมงคลรังษี โรงเรียนท่าม่วงราษฎร์บำรุง และโรงเรียนบ่อพลอยรัชดาภิเษก โรงเรียนขนาดกลาง ได้แก่ โรงเรียนหนองรีประชานิมิต โรงเรียนลาดหญ้าพิทยาคม โรงเรียนบ้านเก่าวิทยา โรงเรียนร่มเกล้ากาญจนบุรี โรงเรียนท่าเรือพิทยาคม โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ฯ โรงเรียนสมเด็จพระปิยมหาราชรมณียเขต โรงเรียนพระแท่นดงรังวิทยา โรงเรียนด่านมะขามเตี้ยพิทยาคม โรงเรียนพนมทวน ชูบุปถัมภ์ โรงเรียนไทรโยคน้อยวิทยา โรงเรียนไทรโยคคณิกาญจนวิทยา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน โรงเรียนเลขาขวัญราษฎร์บำรุง โรงเรียนประชาวมงคล โรงเรียนห้วยกระเจาพิทยาคม และโรงเรียนหนองปรือพิทยาคม โรงเรียนขนาดเล็ก ได้แก่ โรงเรียนหนองขาวโกวิทพิทยาคม โรงเรียนพังตรุราษฎร์รังสรรค์ โรงเรียนอุดมสิทธิศึกษา โรงเรียนทองผาภูมิวิทยา โรงเรียนหนองตากยาตั้งวิริยะราษฎร์บำรุง โรงเรียนพนมทวนพิทยาคม โรงเรียนท่ามะกาปัญญศิริวิทยา โรงเรียนนิวิฐราษฎร์อุปถัมภ์ โรงเรียนศรีสวัสดิ์พิทยาคมและโรงเรียนศึกษาพิเศษกาญจนบุรี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปัญญา สดสง่า (2531. หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกันและแก้ไข ตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ประเภทการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ในเรื่องวินัยในชั้นเรียน นอกนั้นอยู่ในระดับต่ำ วิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ข้อที่โรงเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ การยกย่องเกียรติคุณแก่นักเรียนที่กระทำการเจริญวิทยากรมาให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับจรรยา มารยาทและคุณธรรมของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ วิธีการแก้ไขการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนผู้บริหารและครูได้ยึดถือระเบียบการลงโทษที่กำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการ การการแก้ไขความประพฤติผิดวินัย โดยการให้ทำความสะอาดห้องน้ำ - ห้องส้วม อยู่ในระดับน้อยที่สุด

นิตยา วีระพันธ์ (2536. หน้า 117) ได้ทำการวิจัยการปกครองนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยาในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พบว่าการดูแลนักเรียนมีการปฏิบัติโดยสรุปรวมอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง สำหรับรายชื่อที่มีการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยค่อนข้างต่ำกว่าข้ออื่น ๆ ได้แก่ข้อที่ว่าด้วยเรื่องการศึกษาหรือกับผู้ปกครองเกี่ยวกับการเลี้ยงดูบุตร การจัดระบบงานธุรการและการเงินให้เจ้าหน้าที่งานปกครองนักเรียน การจัดหาบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการปกครองนักเรียนมาปฏิบัติงาน ความเพียงพอในเรื่องเวลาทำงานของคณะกรรมการปกครอง การจัดทำระเบียบสะสมของนักเรียน การติดตามแก้ไขปัญหาการเรียนตลอดจนการดูแลและช่วยเหลือให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน และการพัฒนาตนเอง

กิตติพงษ์ วรจำปา (2536. หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยบทบาทของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ จังหวัดนนทบุรี สังกัดกรมสามัญศึกษา ในการพัฒนาความประพฤติของนักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูสายการสอนมีความเห็นว่าบทบาทของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่จังหวัดนนทบุรี ในการพัฒนาความประพฤติของนักเรียนมีการปฏิบัติ อยู่ในระดับปานกลางทั้งในด้านวินัยนักเรียนและด้านกิจกรรมนักเรียน สำหรับด้านกิจกรรมนักเรียน มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากในข้อที่ว่า โรงเรียนจัดกิจกรรมอย่างหลากหลายเพื่อให้นักเรียนมีโอกาสเลือกอย่างเต็มที่ทั้งด้านกีฬา ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านวิชาการและอื่น ๆ ที่นักเรียนมีความสนใจ

สุภาพร วีรดาวิญญู (2538. หน้า 79 - 84) ได้ศึกษาเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ การอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระหว่างนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย และนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา พบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัย และนักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยมีอัตมโนทัศน์แตกต่างกัน โดยนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยมีอัตมโนทัศน์ต่ำกว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย นักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดวินัยได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ในขณะที่นักเรียนที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัย ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด ส่วนตัวแปรด้านอัตมโนทัศน์การอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียน ตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรม ด้านวินัยของนักเรียนเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยอัตมโนทัศน์ด้านค่านิยมเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและสภาพแวดล้อมด้านพฤติกรรมครู

กฤษฎา แจ่มใสภณ (2538. หน้า 111) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาทัศนคติของ
ผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไข
ในโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย
ผู้บริหาร มีทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษการผิดวินัยอยู่ในระดับปานกลาง ค่อนข้างสูง โดยมีทัศนคติ
ที่อยู่ในระดับมากคือก่อนการลงโทษทุกครั้งโรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงความผิดที่ทำให้
ถูกลงโทษ รองลงมาได้แก่ การลงโทษทุกครั้ง โรงเรียนได้กระทำด้วยความสุ่มรอบคอบที่สุด
ครูยึดหลักการลงโทษนักเรียน โดยมีความมุ่งหมายเพื่อปรับให้มีพฤติกรรมที่ดีหรือเพื่อให้
เช็ดหลาบ โรงเรียนได้ยึดระเบียบการลงโทษตามที่กำหนด สำหรับทัศนคติที่อยู่ในระดับปานกลาง คือ
ครูมักลงโทษทันทีที่นักเรียนทำความผิดหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทุกครั้ง โรงเรียนจะไม่
อนุญาตให้นักเรียนที่แต่งกายไม่เรียบร้อย หรือผิดระเบียบเข้ามาในบริเวณโรงเรียนในเวลา
ที่ทำการสอน ครูมักลงโทษโดยการเขียนบันทึก เมื่อสอบสวนว่านักเรียนที่ผิดวินัยโดยการเขียน
เป็นวิธีที่สามารถแก้ไขพฤติกรรมที่บกพร่องทางวินัยที่ถูกต้องวิธีหนึ่ง รองลงมาได้แก่ เมื่อนักเรียน
กระทำผิดเล็กน้อย ครูจะกำหนดโทษโดยให้ทำความสะอาดห้องน้ำ ห้องส้วมหรือบริเวณโรงเรียน
สำหรับข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ เมื่อนักเรียนในห้องเรียนประพฤติตนไม่เรียบร้อยครูจะไล่ออก
นอกห้อง

สุรพล บุญมีทองอยู่ (2542. หน้า บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่องศึกษาปัญหาการปฏิบัติ
งานปกครองนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครพนม พบว่า

1. ปัญหาการปฏิบัติงานปกครองนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญ
ศึกษา จังหวัดนครพนม โดยภาพรวมมีปัญหายอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน
พบว่า มีปัญหายอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน โดยด้านที่มีปัญหาสูงสุด คือ ด้านการดำเนินการ
ส่งเสริมประชาธิปไตยในโรงเรียน รองลงมา คือ ด้านการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของ
นักเรียน ส่วนด้านที่มีปัญหาลดต่ำสุด คือ ด้านการวางแผนงานปกครองนักเรียน

2. ปัญหาการปฏิบัติงานปกครองนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญ
ศึกษาจังหวัดนครพนม จำแนกตามขนาดโรงเรียน ปรากฏผล ดังนี้

2.1 โรงเรียนขนาดใหญ่ มีปัญหายอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน
พบว่า ด้านที่มีระดับปัญหาสูงสุด คือ ด้านการประเมินผลการปกครองนักเรียน

2.2 โรงเรียนขนาดกลาง มีปัญหายอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน
พบว่า ด้านที่มีระดับปัญหาสูงสุด คือ ด้านการดำเนินการส่งเสริมประชาธิปไตยในโรงเรียน

2.3 โรงเรียนขนาดเล็ก มีปัญหาอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านที่มีระดับปัญหาสูงสุด คือ ด้านการแก้ไขพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียน

3. ผลการเปรียบเทียบปัญหาการปฏิบัติงานปกครองนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครพนม ในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลางและขนาดใหญ่ โดยภาพรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยโรงเรียนขนาดเล็กมีปัญหามากกว่าขนาดกลางและขนาดใหญ่ ส่วนขนาดกลางมีปัญหามากกว่าขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ไรซ์ (Rice, 1978. pp. 3862 - 3863 - A) แห่งมหาวิทยาลัยไอโอวา ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความเข้าใจต่อระเบียบวินัยของโรงเรียนระหว่างนักเรียน ผู้ปกครอง ครู และผู้บริหารโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า สิ่งที่เป็นปัญหาสำคัญที่สุดเกี่ยวกับเรื่องวิจัย คือ การขาดความสนใจของนักเรียนในเรื่องวินัย ความเกียจคร้าน และการติดยาเสพติด เช่น การสูบบุหรี่และพวกแอลกอฮอล์

เดนนิส (Dennis, 1981. p. 4563 - A) แห่งมหาวิทยาลัยมิสซูรีโคลัมเบีย ได้ทำการวิจัยเรื่อง การควบคุมพฤติกรรมและวินัยของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. ห้องเรียนที่ครูใช้วิธีการควบคุมนักเรียนอย่างเคร่งครัด จะไม่ส่งผลอย่างแท้จริงต่อการมีวินัยของนักเรียน และนักเรียนจะมองว่าครูเป็นผู้ที่คอยควบคุมนักเรียนมากกว่า
2. นักเรียนชอบครูที่ให้การช่วยเหลือนักเรียนมากกว่าครูที่ควบคุมนักเรียนให้อยู่ในวินัยอย่างเคร่งครัด
3. ในการรักษาวินัยของนักเรียนจะไม่มี ความแตกต่างกันระหว่างครูที่ขอช่วยเหลือนักเรียนและครูที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน
4. ในเรื่องการดูแลความประพฤติของนักเรียน ปรากฏว่า ครูที่ละเลยกับครูที่มีความเคร่งครัดอย่างมากจะมีผลต่อการรักษาวินัยของนักเรียน

แมกมูเลน (Mcmullen, 1985. p. 616 - A) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวินัยและระบบการจัดการที่มีประสิทธิภาพในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตเมือง เพื่อเน้นการพัฒนาวัยรุ่น พบว่า ปัญหาทางวินัยส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากพฤติกรรมของโรงเรียน เพราะนักเรียนต้องการสิ่งแวดล้อมที่ดี ยึดหยุ่นได้ การวิจัยได้สนับสนุนให้โรงเรียนจัดระบบอย่างมีประสิทธิภาพได้ดังนี้

1. ฝึกครูในการสร้างสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอน
2. สร้างความสัมพันธ์ให้เกิดภายในโรงเรียน

3. พิจารณาแก้ไข ปรับปรุงระเบียบวินัย และจำกัดขอบเขตการทำผิด
4. กำหนดการรับผิดชอบต่อปัญหาโดยการให้คำปรึกษากำหนดแนวทางของพฤติกรรม
5. กำหนดโครงการให้นักเรียนหยุดพักการเรียนชั่วคราวในโรงเรียน
6. ให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมรับรู้ และเกี่ยวข้องในการรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน

ซาโมรา (Zamora, 1989. p. 2491 - A) ได้ศึกษาวิจัยกระบวนการแก้ไขปัญหา

และการตัดสินใจของผู้บริหารโรงเรียนเกี่ยวกับปัญหาวินัยนักเรียน มลรัฐยูสตัน สหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาประจำอำเภอ 36 คน เป็นชาวผิวขาว 12 คน ผิวดำ 12 คน เลือดผสม 12 คน ผลการวิจัยพบว่า การแก้ปัญหาการประพฤติผิดวินัยที่ผู้บริหารโรงเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ใช้กันโดยทั่วไปมีอยู่หลายประการ ได้แก่ การศึกษาประวัตินักเรียนพิจารณา ลักษณะเฉพาะของเด็กแต่ละคน การสร้างแรงจูงใจ วิเคราะห์สภาพแวดล้อมทางบ้าน ยึดมั่นในกฎระเบียบวินัยและให้ความสำคัญ การกระทำทุกกรณีที่เกิดวินัย ข้อค้นพบจากการวิจัย อีกประการหนึ่งที่สำคัญได้แก่ยุทธศาสตร์ที่ผู้บริหารโรงเรียนใช้มากที่สุดในการแก้ปัญหาคือ การประพฤติผิดวินัยมีอยู่ 11 ประการ ได้แก่ ประชุมผู้ปกครอง พักการเรียน หาวิธีการหลาย ๆ อย่าง ผู้บริหารแก้ปัญหาโดยการเรียกเด็กมาพูดคุยหาข้อมูลเกี่ยวกับการประพฤติผิดวินัยให้มากที่สุด ใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเก็บประวัติการประพฤติผิดวินัย การลงโทษให้เจ็บกาย เข้มงวดกวดขันระเบียบวินัยข้อบังคับพักการเรียนในช่วงเวลาเรียน และให้เป็นภาระของผู้ปกครองตามล่ำพัง

ลาบรูซเชอรี (Labrucherie, 1990. p.1067 - A) ได้ทำการวิจัยเอกสารคดีต่าง ๆ ของศาลอุทธรณ์ของรัฐและรัฐบาลกลางในสหรัฐอเมริกาที่เกิดขึ้นระหว่างปี ค.ศ. 1960 – 1989 ซึ่งเป็นตัวกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารของโรงเรียน ในการสร้างกฎระเบียบของโรงเรียนมัธยมของรัฐด้วยการนำเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมาคิดค้น มาวิเคราะห์หาคำผิดที่ผิดเพี้ยนที่มีต่อการออกกฎระเบียบของโรงเรียน ผู้วิจัยได้สรุปว่า คณะกรรมการบริหารโรงเรียนได้รับมอบหมายให้ออกกฎระเบียบของนักเรียนตามรัฐธรรมนูญและบทบัญญัติของแต่ละรัฐ และศาลก็ให้การสนับสนุนด้วย ตราบเท่าที่กฎระเบียบเหล่านั้นมีความยุติธรรมและมีเหตุผล นอกจากนี้ศาลยังมีนโยบายและความปรารถนาที่จะให้โรงเรียนมีกฎระเบียบที่แน่นอนเชื่อถือได้ และให้ความสำคัญเป็นพิเศษในเรื่อง วินัยของนักเรียน การพักผ่อนหย่อนใจ กิจกรรมทางสังคมรูปแบบต่างๆ เช่น กิจกรรม ระหว่างโรงเรียน กิจกรรมชมรม การมีสิทธิในการพูด ทั้งนี้คณะกรรมการบริหารโรงเรียนจะต้องมีความเข้าใจในกฎระเบียบดังกล่าว เพื่อจะได้ควบคุมความประพฤติของนักเรียนเป็นอย่างดี

เมเยอร์ (Myers, 1990. p. 1465 - A) ได้ทำการวิจัยเพื่อการศึกษาความเชื่อของ
อาจารย์ใหญ่ต่อการควบคุมนักเรียนกับความเชื่อที่มีต่อประสิทธิภาพของกฎระเบียบของโรงเรียน
ผู้วิจัยได้สรุปว่า การวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อระเบียบวินัยและตัวแปรอื่น ๆ
อาทิ ความคิดเห็นของครูที่มีต่อระเบียบวินัย ศีลธรรม จรรยา สิ่งที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น
เกี่ยวกับระเบียบวินัยของนักเรียน ปรากฏผลว่า ครูที่มีสัมพันธภาพอันดีกับนักเรียน
ครูที่สามารถสร้างบรรยากาศการสอนที่ดี มีเทคนิคการสอนที่เหมาะสม มีความสามารถในการ
แก้ปัญหาต่าง ๆ จะเป็นครูที่ควบคุมชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังพบว่าอาจารย์ใหญ่ที่มี
การศึกษาสูงและอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนขนาดใหญ่สามารถใช้กฎระเบียบของโรงเรียนได้อย่าง
มีประสิทธิภาพยิ่ง การใช้ระเบียบวินัยอย่างเฉียบขาดของครูและผู้บริหารทำให้จำนวนนักเรียน
ที่ทำผิดลดลง การวางแผนทางสร้างระเบียบวินัยแบบเฉียบขาดขึ้นให้เองในโรงเรียนจะช่วย
กระตุ้นให้เกิดความเป็น อันหนึ่งอันเดียวกันในการตัดสินใจลงโทษนักเรียนที่มีปัญหา
คณะกรรมการบริหารโรงเรียนเป็นกลุ่มบุคคลที่เหมาะสม ในการสร้างกฎระเบียบของโรงเรียน
ในการควบคุมความประพฤติของนักเรียน และเป็นผู้ลงโทษ เมื่อนักเรียนทำผิด ส่วนนักเรียน
จะมีความคิดเห็นที่ถูกต้องเกี่ยวกับระเบียบวินัยหรือไม่ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติประจำตัวของนักเรียน
กิจกรรมที่เหมาะสม บุคคลและสังคมแวดล้อมที่เอื้ออำนวย บำบัด โรงเรียน รวมทั้งกระบวนการ
พิจารณาความผิด และการลงโทษที่ยุติธรรม

เพลชา (Plesha, 1990. p. 1496 - A) ได้ศึกษาวิจัยเชิงบรรยายเกี่ยวกับการประพฤติด
ผิดวินัยนักเรียนในชั้นเรียน ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เด็กนักเรียน 26 คน จากโรงเรียนมัธยมในมลรัฐ
ฟิลาเดลเฟีย สหรัฐอเมริกา สัมภาษณ์ครูประจำชั้นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการประพฤติด
ผิดวินัยในชั้นเรียน และศึกษาวิเคราะห์ กรณีต่างๆ 300 กรณี จากบันทึกการประพฤติด
ผิดวินัยของเด็กนักเรียนในอดีตที่ผ่านมา ผลการวิจัยพบว่าในชั้นเรียนที่ปกติ และชั้นเรียนที่สภาพเลวร้ายนั้น
มีองค์ประกอบที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด คือ องค์ประกอบเกี่ยวกับสภาพทางด้านสังคม
เศรษฐกิจของนักเรียน ความสามารถทางการเรียน ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอัตรา
การขาดเรียน